

Sygn. akt I C 689/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2018 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodnicząca: S S.R. Kinga Grzegorzczak

Protokolant: st. sekr. sąd. Milena Bartłomiejczyk

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2018 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa K. Z.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę 20642,49 złotych

1. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz K. Z. kwoty:

a) 2950,60 (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt 60/100) złotych z ustawowymi odsetkami od dnia 14 września 2014 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

b) 642,49 (sześćset czterdzieści dwa 49/100) złote,

2. oddala powództwo w pozostałym zakresie,

3. zasądza od K. Z. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 1947,61 (tysiąc dziewięćset czterdzieści siedem 61/100) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu,

4. z tytułu nieuiszczonych kosztów sądowych nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi od:

a) K. Z. kwotę 446,22 (czteryście czterdzieści sześć) złotych,

b) (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 91,39 (dziewięćdziesiąt jeden 39/100) złotych.

Sygn. akt I C 689/15

UZASADNIENIE

W dniu 11 września 2015 r. K. Z. wystąpił przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. z pozwem o zapłatę kwoty 20000 zł z tytułu dodatkowego odszkodowania za uszkodzony samochód z ustawowymi odsetkami od dnia 14 września 2014 r. do dnia zapłaty oraz kwoty 642,49 zł tytułem zwrotu kosztów holowania pojazdu. Ponadto powód wniósł o zasądzenie od strony pozwanej na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powoda wskazał, że w dniu 13 sierpnia 2014 r. doszło do wypadku komunikacyjnego, w wyniku którego uszkodzony został należący do powoda samochód osobowy marki A. (...) nr rej. (...). Sprawca wypadku ubezpieczony był w zakresie OC posiadaczy pojazdów u strony pozwanej. Strona pozwana wypłaciła powodowi w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 21449,40 zł tytułem odszkodowania za uszkodzony

pojazd oraz kwotę 307,50 zł tytułem zwrotu za holowanie pojazdu. W ocenie powoda kwoty te nie rekompensują doznanej przez niego szkody.

[pozew k.2-5]

Strona pozwana nie uznała powództwa i wniosła o jego oddalenie, wskazując że wypłacone kwoty odpowiadają wysokości wyrządzonej szkody, a ponadto z uwagi na to, że koszty naprawy wskazane przez powoda znacznie przekraczają wartość rynkową pojazdu, to należne odszkodowanie stanowi różnica pomiędzy wartością rynkową pojazdu w dacie szkody a jego wartością w stanie uszkodzonym. Ponadto pełnomocnik strony pozwanej wniosł o zasądzenie od powoda na rzecz strony pozwanej zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

[odповідь na pozew k.28-29]

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W wyniku zdarzenia z dnia 13 sierpnia 2014 r. doszło do kolizji drogowej, w której uszkodzeniu uległ samochód osobowy marki A. (...) nr rej. (...), stanowiący własność powoda. Sprawca szkody w dniu zdarzenia ubezpieczony był w zakresie odpowiedzialności cywilnej u strony pozwanej.

[okoliczność bezsporna]

Koszt holowania wyniósł 949,99 zł.

[dowód: faktury VAT k.20-21]

Powód nabył przedmiotowy pojazd w listopadzie 2013 r. z małym przebiegiem, jako 10-letni. Podczas pobytu w Polsce powód zmienił wskazania licznika z mil na kilometry w zwykłym warsztacie samochodowym. Na stałe powód mieszka w L., gdzie niewiele jeździ samochodem, albowiem wjazd do centrum jest płatny. Jeździ do sklepu w swojej dzielnicy i ewentualnie do znajomych. W ciągu roku jest 2-3 razy w Polsce, przeważnie na Święta. Jeździ wówczas więcej. W jedną stronę z L. do Ł. jest ok. 1100 km w jedną stronę. W Polsce w ciągu tygodnia powód potrafi przejechać nawet 1500 km.

[dowód: zeznania powoda e-protokół rozprawy 00:02:42-00:14:34 CD k.224 w zw. z k.127]

Przeciętny, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu powoda po przedmiotowym zdarzeniu wyniósł 54417,39 zł. Wartość pojazdu w dacie szkody w stanie nieuszkodzonym wynosiła 35400 zł, zaś w stanie uszkodzonym – 11000 zł.

[dowód: pisemna opinia biegłego sądowego W. S. k.154-183, ustna opinia uzupełniająca biegłego sądowego W. S. e-protokół rozprawy 00:27:45-01:02:13 CD k.214]

Powód zgłosił szkodę stronie pozwanej w dniu 14 sierpnia 2014 r.

[okoliczność bezsporna]

W toku postępowania likwidacyjnego strona pozwana wypłaciła powodowi kwotę 21449,40 zł tytułem odszkodowania za uszkodzony samochód oraz kwotę 307,50 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów holowania.

[pisma k.9-10]

Powód naprawił pojazd po przedmiotowym wypadku. Koszt naprawy wyniósł ok. 35000-38000 zł i obejmował zarówno części, jak i robociznę. Niektóre części kupował warsztat, a niektóre – powód. Były to części oryginalne.

[dowód: zeznania powoda e-protokół rozprawy 00:02:42-00:14:34 CD k.224 w zw. z k.127]

Mailem z dnia 12 września 2014 r. pełnomocnik powoda wezwał stronę pozwaną do zapłaty odszkodowania w kwocie 44104,36 zł pomniejszonej o dotychczas już przekazaną oraz kwotę 420 zł tytułem poniesionych nakładów na prawidłowe jej oszacowanie, w terminie 7 dni. Strona pozwana nie zmieniła swojego wcześniejszego stanowiska i nie wypłaciła żadnego dalszego odszkodowania w związku z przedmiotowym wypadkiem.

[dowód: e-mail k.18, pismo k.19]

Sąd pominął opinię biegłego sądowego R. G. (k.48-67), do której zastrzeżenia zgłosili zarówno pełnomocnik powoda (k.77-78), jak i pełnomocnik strony pozwanej (k.74). Pełnomocnicy stron zgłosili również zastrzeżenia (k.103-104 i 111-113) do pisemnej opinii tego biegłego (k.92-94). Na rozprawie w dniu 18 lipca 2016 r. biegły R. G. nie potrafił w sposób spójny i logiczny odpowiedzieć na wszystkie pytania pełnomocników stron. Wskazał np. że wartość pojazdu powoda powinna być wyższa o 5 %, podtrzymując jednocześnie swoją opinię pisemną. Kwestionował również stan licznika pojazdu powoda, opierając się na statystykach, a nie biorąc pod uwagę indywidualnego sposobu użytkowania i przebiegu samochodu powoda. Ponadto biegły nie był zorientowany co do pism, które otrzymał w związku z niniejszą sprawą. Twierdził np. że nie otrzymał kopii pisma pełnomocnika powoda z 11 kwietnia 2016 r., podczas gdy w aktach na k. 117 znajduje się potwierdzenie odbioru tego pisma osobiście przez biegłego. Swój stosunek do rozpoznawanej sprawy biegły wyraził na rozprawie słowami: „Dobrze, uznajmy, że samochód był luksusowy i dodajmy 5 %, ponieważ mam już sprawy po kokardki”. W związku z powyższym Sąd na wniosek pełnomocnika powoda dopuścił dowód z opinii innego biegłego sądowego, wyznaczając biegłego W. S.. Opinia drugiego biegłego co prawda również była kwestionowana przez pełnomocnika powoda, jednakże nie złożył on żadnych dalszych wniosków dowodowych. Biegły W. S. na rozprawie w dniu 30 października 2017 r. wyczerpująco i logicznie odpowiedział na zastrzeżenia pełnomocników stron do swojej opinii i wytłumaczył, dlaczego zastosował określone korekty. W ocenie Sądu opinia biegłego sądowego W. S. jest spójna i logiczna, stąd Sąd przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy oparł się na wynikających z niej wnioskach, których żadna ze stron skutecznie nie podważyła.

Sąd pominął prywatną ekspertyzę załączoną do pozwu, a sporządzoną na zlecenie powoda, z uwagi na jej kwestionowanie przez stronę pozwaną. Ponadto dokument ten nie może zastąpić opinii biegłego sądowego wydanej w niniejszym procesie.

Sąd pominął zeznania świadka F. S., który sporządził prywatną ekspertyzę kosztów naprawy samochodu powoda po zdarzeniu z dnia 13 sierpnia 2014 r. Świadek nie pamiętał, czy ekspertyzę opracował po dokonaniu oględzin pojazdu, czy też na podstawie kalkulacji i opisie stanu uszkodzeń dokonanych przez ubezpieczyciela. O niniejszych okolicznościach świadek mógł jedynie wnioskować na podstawie zapisów w ekspertyzie. Ponadto był to świadek, którego kosztorys został zakwestionowany przez stronę pozwaną, a na okoliczność kosztów naprawy pojazdu została sporządzona w toku postępowania opinia przez biegłego sądowego.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający. Umowa ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej obejmuje szkody, będące następstwem przewidzianego w umowie zdarzenia, które miało miejsce w okresie ubezpieczenia.

W rozpatrywanej sprawie bezsporne są zarówno okoliczności, w jakich doszło do zdarzenia z dnia 13 sierpnia 2014 r., jak i jego przebieg oraz zakres uszkodzeń powstałych w jego wyniku w samochodzie marki A. (...) nr rej. (...), należącym do powoda. Strona pozwana nie kwestionowała również zasady swej odpowiedzialności. Podnosiła jedynie, że w toku postępowania likwidacyjnego powodowi zostało wypłacone odszkodowanie w kwocie 21449,40 zł za uszkodzony pojazd oraz w kwocie 307,50 zł za zwrot kosztów holowania, które to kwoty w pełni odpowiadają wysokości doznanej szkody przez powoda.

Przepis art. 361 § 1 i 2 k.c. wprowadza zasadę pełnego odszkodowania. Pełniona przez odszkodowanie funkcja kompensacyjna oznacza, że odszkodowanie winno przywrócić w majątku poszkodowanego stan rzeczy poprzedzający zdarzenie szkodzące, nie mogąc jednocześnie wzbogacić poszkodowanego poprzez przewyższenie wysokości faktycznie poniesionej szkody. Dla spełnienia swej roli wysokość odszkodowania powinna pokrywać wszelkie celowe i uzasadnione ekonomicznie wydatki niezbędne dla przywrócenia stanu poprzedniego uszkodzonego pojazdu. Do wydatków spełniających te kryteria zaliczone zostały koszty nowych części zamiennych, niezbędnych do naprawy pojazdu (tak m. in. SN w uchwale siedmiu sędziów z 12.04.2012 r., III CZP 80/11, OSNC 2012/10/112). Wątpliwości czy nowe części zamienne powinny być oryginalnymi częściami zamiennymi sygnowanymi logo producenta czy też częściami zamiennymi o porównywalnej jakości przesądził Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 20 czerwca 2012 r. (III CZP 85/11, Lex nr 1218190), w którym stwierdził, że w przypadku uszkodzenia tych części pojazdu, które przed uszkodzeniem były częściami oryginalnymi sygnowanymi logo producenta, należy uwzględnić ceny nowych części oryginalnych, zaś pomniejszenie ich wartości o wartość zużycia uszkodzonych części dopuszczalne jest jedynie wówczas, gdyby uwzględnienie nowych części w znaczny sposób zwiększało wartość całego pojazdu. Jeśli zaś ubezpieczyciel chciałby podważyć wysokość tak ustalonego odszkodowania, wykazując przykładowo, że ze względu na wiek pojazdu lub jego stan sprzed uszkodzenia odszkodowanie to będzie zawyżone, powinien to wykazać, w tym bowiem zakresie to na nim spoczywa ciężar dowodu (tak m. in. SN w postanowieniu w sprawie sygn. akt III CZP 85/11). Należy również wskazać na ugruntowane orzecznictwo, zgodnie z którym obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy i czy w ogóle zamierza jej dokonać (tak m. in. SN w uchwale z 15.11.2001 r., III CZP 68/01, OSPIKA z 2002 r., nr 7-8, poz. 103 oraz wyroku z 7.08.2003 r., IV CKN 387/01, Lex nr 141410).

W orzecznictwie wskazuje się również, że koszt naprawy uszkodzonego w wypadku komunikacyjnym pojazdu, nie przewyższający jego wartości sprzed wypadku, nie jest nadmierny w rozumieniu art. 363 § 1 k.c. (tak m. in. SN w postanowieniu z 12.01.2006 r., III CZP 76/05, Biuletyn SN 2006/1).

W oparciu o wydaną w toku procesu opinię biegłego sądowego W. S. Sąd ustalił, że wysokość uzasadnionych kosztów naprawy samochodu marki A. (...) o nr rej. (...) po zdarzeniu z dnia 13 sierpnia 2014 r. wynosi 54417,39 zł. Sąd ustalił także, że wartość przedmiotowego pojazdu w dacie szkody w stanie nieuszkodzonym wynosiła 35400 zł brutto, zaś w stanie uszkodzonym - 11000 zł brutto.

Z powyższych ustaleń wynika, że naprawienie szkody powinno nastąpić poprzez wypłacenie powódce odszkodowania w wysokości odpowiadającej różnicy między wartością pojazdu w stanie nieuszkodzonym i w stanie uszkodzonym w dacie szkody. Koszty naprawy znacznie bowiem przekraczają wartość pojazdu w stanie nieuszkodzonym.

Okoliczność, że poszkodowany nie naprawił pojazdu, naprawił go w sposób odmienny, aniżeli wynikający z żadanego odszkodowania, bądź też sprzedał pojazd, jest irrelevantna dla ustalenia w toku procesu należnego odszkodowania.

Reasumując, odszkodowanie za uszkodzony pojazd wynosi 24400 zł (35400 – 11000). Uwzględniając wypłaconą w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 21449,40 zł, dalsze odszkodowanie należne powodowi za uszkodzony pojazd wynosi 2950,60 zł (24400 – 21449,40).

Powód dochodził również zwrotu 642,49 zł za holowanie przedmiotowego samochodu, składając faktury na łączną kwotę 949,99 zł. Strona pozwana w toku postępowania likwidacyjnego wypłaciła powodowi z tego tytułu 307,50 zł, kwestionując zasadność zwrotu tych kosztów w pozostałym zakresie. Nie wykazała jednak w żaden sposób, aby koszty te nie były zasadne. Nie zgłosiła w tym zakresie żadnych wniosków dowodowych.

Skoro pojazd powoda po zdarzeniu z dnia 13 sierpnia 2014 r. nie nadawał się do jazdy i zachodziła konieczność jego holowania, czego strona pozwana nie kwestionowała, to powodowi należy się zwrot poniesionych z tego tytułu kosztów w łącznej wysokości 949,99 zł. Kwotę tą należy pomniejszyć o wypłacone w toku postępowania likwidacyjnego 307,50 zł. Do zasądzenia z tego tytułu pozostaje zatem kwota 642,49 zł (949,99 – 307,50).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 817 § 1 k.c. oraz w zw. z art. 14 ustawy z 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r., nr 124, poz. 1152 ze zm.). Strona pozwana powinna była wypłacić powodowi odszkodowanie w terminie trzydziestu dni od daty zgłoszenia szkody, co w przedmiotowej sprawie miało miejsce w dniu 14 sierpnia 2014 r. (...) w wyznaczonym przez ustawodawcę terminie nie wypłaciło powodowi całego odszkodowania, wobec czego pozostało w zwłoce od pierwszego dnia po upływie owego trzydziestodniowego terminu, tj. od dnia 14 września 2014 r., i żądanie zasądzenia odsetek od tej daty jest w pełni zasadne.

Mając powyższe na uwadze, Sąd zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2950,60 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 14 września 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 642,49 zł bez odsetek, albowiem powód nie wnosił o zasądzenie odsetek od tej kwoty. W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo.

O kosztach procesu w pkt 3 wyroku Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. Powód wygrał w 17 %. W toku postępowania poniósł łączne koszty procesu w kwocie 4250 zł (1033 zł – opłata od pozwu, 800 zł – wydatkowana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego, 2400 zł – koszty zastępstwa procesowego i 17 zł. – opłata skarbową od pełnomocnictwa), natomiast strona pozwana poniosła koszty procesu w łącznej wysokości 3217 zł (800 zł – wydatkowana zaliczka na poczet wynagrodzenia biegłego, 2400 zł – koszty zastępstwa procesowego i 17 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa). Wobec powyższego powód zobowiązany jest do zapłaty na rzecz strony pozwanej kwoty 1947,61 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Z uwagi na to, że w toku procesu tymczasowo z funduszy Skarbu Państwa zostało wypłacone wynagrodzenie biegłych w łącznej kwocie 537,61 zł, które do dnia orzekania nie zostało uiszczone przez żadną ze stron, Sąd na podstawie art. 83 ust. 1 w zw. z art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (tj. Dz. U. z 2018 r., poz. 300 z późn. zm.) nakazał pobrać na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi od powoda kwotę 446,22 zł i od strony pozwanej kwotę 91,39 zł.